

Pişmanlık ateşiyle yanan, gözyaşıyla yıkanan kalp

Kalbin selâmeti, günahların zulmetiyle üzerine çöken paslar silinmeden elde edilmez.

Zira her günah, kalbin yüzüne düşen ince bir leke gibidir; tekrarlandıkça kararır, birikir ve sonunda kalbi hakikati yansıtamaz hâle getirir.

Fakat pişmanlık ateşi, o birikmiş tozları yakar, kül eder. Hasenenin nuru ise o karanlığı söker atar; çünkü sevabın aydınlığı karşısında günahın zulmetinin direnmeye gücü yoktur. Nasıl ki gündüz doğunca gece çekilir, nasıl ki sabun değince kir çözülür, aynen öyle de tevbe ve salih amel, kalbin üzerindeki karanlığı dağıtır.

O kir, gözyaşının saf suyu ve nedâmetin yakıcılığı ile yıkandığında kalp yeniden arınır. Gözden süzülen her damla, sadece bir yaş değil; kalbin yükünü hafifleten bir rahmet damlasıdır. İşte o zaman kalp, pasından kurtulmuş bir ayna gibi hakikati yansıtmaya başlar.

Nasıl ki temiz bir elbise makbul ise, temiz bir kalp de makbuldür. Kulun vazifesi, bu kalbi arındırmak, tezkiye etmektir; kabul ise, hiçbir engel tanımayan ezeli takdirin bir ihsanıdır. Bu hakikate Kur'ân şöyle işaret eder:

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا

“Muhakkak ki nefsinin tezkiye eden felâha ermiştir.” (Şems, 9)

Demek ki kurtuluş, kirden kaçmakla değil; kirlense bile temizlenmeyi bilmekle mümkündür. Çünkü kalbi temizleyen, sadece amel değil; o amele ruh veren samimi dönüş, yani tevbedir.